תּורה נבֿיאים וכתובֿים

תּרגום ייִדיש פֿון יהואש

יוֹנָה

א 1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו יוֹנה דעם זון פֿון
אַמִתַּין, אַזוי צו זאָגן: 2 שטיי אויף, גיי צו דער גרויסער שטאָט
נינוֵה, און רוף אויס אויף איר, וואָרום זייער שלעכטיקייט איז
אויפֿגעגאַנגען פֿאַר מיר.

3 איז יוֹנה אויפֿגעשטאַנען צו אַנטלויפֿן קיין תּרשיש פֿון פֿאַר גאָט,
און ער האָט גענידערט קיין יָפֿוֹ, און האָט געפֿונען אַ שיף וואָס גייט
קיין תּרשיש; האָט ער אָפּגעצאָלט איר לוין, און האָט גענידערט אין
איר, כּדי צו גיין מיט זיי קיין תּרשיש פֿון פֿאַר גאָט.

4 האָט גאָט אָנגעוואָרפֿן אַ גרויסן ווינט אויפֿן ים, און עס איז
געוואָרן אַ גרויסער שטורעם אויפֿן ים, און די שיף האָט געהאַלטן
ביַים צעבראָכן ווערן. 5 האָבן די שיפֿלײַט זיך דערשראָקן, און זיי
האָבן געשריען איטלעכער צו זײַן גאָט, און זיי האָבן אַרײַנגעוואָרפֿן
די זאַכן וואָס אויפֿן שיף, אין, כּדי זיך לײַכטער צו מאַכן. און יוֹנה
האָט אַראָפּגענידערט אין ווינקל שיף, און האָט זיך געלייגט און איז
איַינגעשלאָפֿן. 6 האָט דער עלטסטער פֿון די שיפֿלײַט גענענט צו
אים, און האָט געזאָגט: וואָס איז מיט דיר, וואָס דו שלאָפֿסט? שטיי
אויף און רוף צו דײַן גאָט, אפֿשר וועט זיך גאָט באַדאַכטן אָן אונדז,
און מיר וועלן ניט אונטערגיין.

7 און זיי האָבן געזאָגט איינער צום אַנדערן: קומט לאָמיר וואַרפֿן
גוֹרל, כּדי מיר זאָלן וויסן איבער וועמען דאָס דאָזיקע בייז איז אויף
אונדז. 8 האָבן זיי געוואָרפֿן גוֹרל, און דער גוֹרל איז געפֿאַלן אויף

יונהן. האָבן זיי צו אים געזאָגט: זאָג אונדז אַקאָרשט, דו איבער
וועמען דאָס דאָזיקע בייז איז אויף אונדז: וואָס איז דײַן טאָן? און
פֿון וואַנען קומסטו? וואָס איז דײַן לאַנד? און פֿון וואָסער פֿאָלק
ביסטו? 9 האָט ער צו זיי געזאָגט: אַ עבֿרי בין איך, יהוה דעם גאָט
פֿון די הימלען טו איך פֿאָרכטן, דעם וואָס האָט געמאַכט דעם ים און
די יבשה. 10 האָבן די מענטשן מורא געקראָגן אַ גרויס מורא, און זיי
האָבן צו אים געזאָגט: וואָס האָסטו דאָ געטאָן? וואָרום די מענטשן
האָבן פֿאַרשטאַנען אַז ער אַנטלויפֿט פֿון גאָט, אַז ער האָט דאָס זיי
געזאָגט.

11 האָבן זיי צו אים געזאָגט: וואָס זאָלן מיר טאָן מיט דיר, כּדי דער
ים זאָל זיך אײַנשטילן פֿאַר אונדז? וואָרום דער ים איז געוואָרן אַלץ
שטורעמדיקער. 12 האָט ער צו זיי געזאָגט: הייבט מיך אויף און
וואַרפֿט מיך אַרײַן אין ים, און דער ים וועט זיך אײַנשטילן פֿאַר אײַך;
וואָרום איך ווייס אַז איבער מיר איז דער דאָזיקער גרויסער שטורעם
אויף אײַך.

13 און די מענטשן האָבן גערודערט זיך אומצוקערן צו דער יבשה,
אָבער זיי האָבן ניט געקענט, וואָרום דער ים האָט נאָכאַנאַנד
געשטורעמט אַקעגן זיי. 14 האָבן זיי גערופֿן צו גאָט, און האָבן
געזאָגט: מיר בעטן דיך, גאָט, לאָמיר ניט אונטערגיין פֿאַר דעם לעבן
פֿון דעם דאָזיקן מענטשן, און זאָלסט ניט ברענגען אויף אונדז
אומשולדיק בלוט, וואָרום דו גאָט, אַזוי ווי דו באַגערסט טוסטו.

15 און זיי האָבן אויפֿגעהויבן יונה, און האָבן אים אַרײַנגעוואָרפֿן אין
ים, און דער ים האָט זיך אָפּגעשטעלט פֿון זײַן שטורעמען. 16 און די
מענטשן האָבן מורא געהאַט אַ גרויס מורא פֿאַר גאָט און זיי האָבן
געשלאַכט אַ שלאַכטאָפּפֿער צו גאָט, און גענומען אויף זיך נדרים.

ב

1 און גאָט האָט אָנגעברייט אַ גרויסן פֿיש אײַנצושלינגען יונהן,
און יונה איז געווען אין די אינגעווייד פֿון פֿיש דרײַ טעג און דרײַ
נעכט. 2 און יונה האָט מתפּלל געווען צו יהוה זײַן גאָט, פֿון די
אינגעווייד פֿון דעם פֿיש. 3 און ער האָט געזאָגט:

איך האָב גערופֿן פֿון מײַן נויט צו גאָט,
און ער האָט מיר געענטפֿערט;
פֿון דעם בויך פֿון אונטערערד האָב איך געשריען,
האָסטו צוגעהערט מײַן קָול.
4 וואָרום האָסט מיך אַרײַנגעוואָרפֿן אין דער טיפֿעניש,
אין האַרצן פֿון די ימען,
און דער שטראָם האָט מיך אַרומגענומען;
אַלע דײַנע וועלן און ינדן
זײַנען אַריבערגעגאַנגען איבער מיר.
5 און איך האָב געוועסט געזאָגט:
איך בין פֿאַרטריבן פֿון פֿאַר דײַנע אויגן;
אָבער איך וועל ווידער נאָך קוקן
אויף דײַן הייליקן טעמפּל.
6 וואַסערן האָבן מיך אַרומגערינגלט ביזן נפֿש,
דער תּהָום האָט מיך אַרומגענומען,
טײַכגראָז איז געווען געוויקלט אַרום מײַן קאָפּ.
7 צו די גרונטן פֿון די בערג האָב איך גענידערט,
די ערד [האָט פֿאַרשלאָסן] פֿאַר מיר
אירע ריגלען אויף אייביק.
אָבער דו האָסט אויפֿגעבראַכט פֿון גרוב מײַן לעבן,
דו יהוה מײַן גאָט.
8 ווען מײַן זעל איז געווען פֿאַרחלשט אין מיר,
האָב איך אָן גאָט געדאַכט,
און מײַן תּפֿילה איז געקומען צו דיר,
אין דײַן הייליקן טעמפּל.
9 די וואָס האַלטן זיך אָן פֿאַלשע נישטיקייטן
פֿאַרלאָזן זייער גענאָדיקן;
10 אָבער איך וועל שלאַכטן צו דיר,
מיט אַ קָול פֿון דאַנקעניש;
וואָס איך האָב אַ נדר געטאָן וועל איך באַצאָלן.
די ישועה איז בײַ גאָט.

11 און גאָט האָט געהייסן דעם פֿיש, און ער האָט אויסגעשפּיגן יונהן
אויף דער יבשה.

ג 1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו יוֹנהן אַ צווייט מאָל,
אַזוי צו זאָגן: 2 שטיי אויף, גיי צו דער גרויסער שטאָט נינוֵה, און
רוף אויס צו איר די אויסרופֿונג וואָס איך רעד צו דיר.

3 איז יוֹנה אויפֿגעשטאַנען, און ער איז געגאַנגען קיין נינוֵה, אַזוי ווי
דאָס וואָרט פֿון גאָט; און נינוֵה איז געווען אַ געוואַלטיק גרויסע
שטאָט פֿון דרײַ טעג גאַנג. 4 און יוֹנה האָט אָנגעהויבן אַרײַנגיין אין
שטאָט איין טאָג גאַנג, און ער האָט אויסגערופֿן און האָט געזאָגט:
נאָך פֿערציק טעג און נינוֵה ווערט איבערגעקערט.

5 און די מענטשן פֿון נינוֵה האָבן געגלויבט אין גאָט, און זיי האָבן
אויסגערופֿן אַ פֿאַסטטאָג, און האָבן זיך אָנגעטאָן אין זאַק פֿון זייער
גרעסטן ביז זייער קלענסטן. 6 און די זאַך האָט דערגרייכט צום מלך
פֿון נינוֵה, און ער איז אויפֿגעשטאַנען פֿון זײַן טראָן, און האָט
אויסגעטאָן זײַן מאַנטל פֿון זיך, און האָט זיך צוגעדעקט מיט זאַק,
און זיך געזעצט אויף אַש. 7 און ער האָט געלאָזט אויסרופֿן און
אָנגעזאָגט אין נינוֵה אויף דעם באַפֿעל פֿון דעם מלך און זײַנע גרויסע
לײַט, אַזוי צו זאָגן: קיין מענטש און קיין בהמה, רינדער אָדער שאָף,
זאָל ניט פֿאַרזוכן דאָס מינדסטע; ניט זיי זאָלן זיך פֿיטערן, און ניט זיי
זאָלן טרינקען וואַסער. 8 מענטשן און בהמות זאָלן זײַן צוגעדעקט
מיט זאַק; און מע זאָל רופֿן צו גאָט מיט שטאַרקייט, און מע זאָל זיך
אומקערן איטלעכער פֿון זײַן שלעכטן וועג, און פֿון דעם אומרעכט
וואָס אין זייערע הענט. 9 ווער ווייס, אפֿשר ווידער וועט גאָט
חרטה האָבן, און זיך אָפּקערן פֿון זײַן גרימצאָרן, און מיר וועלן ניט
אונטערגיין.

10 האָט גאָט געזען זייערע מעשׂים, אַז זיי האָבן זיך אומגעקערט פֿון
זייער שלעכטן וועג, און גאָט האָט חרטה געהאַט אויף דעם בייז וואָס
ער האָט גערעדט זיי צו טאָן, און ער האָט עס ניט געטאָן.

ד 1 און יוֹנהן האָט פֿאַרדראָסן אַ גרויס פֿאַרדראָס, און אים האָט
געערגערט. 2 און ער האָט מתפּלל געווען צו גאָט, און האָט
געזאָגט: איך בעט דיך, גאָט, זײַנען דאָס ניט געווען מײַנע ווערטער,
ווען איך בין נאָך געווען אויף מײַן ערד? דרום האָב איך זיך
געפֿעדערט צו אַנטלויפֿן קיין תּרשיש, ווײַל איך האָב געוווּסט אַז דו

ביסט אַ לײַטזעליקער און דערבאַרימדיקער גאָט, אײַנגעהאַלטן אין
צאָרן, און רײַך אין גענאָד, און האָסט חרטה אויף דעם בייז.
3 און אַצונד, גאָט, נעם צו, איך בעט דיך, פֿון מיר מײַן נפֿש, וואָרום
בעסער איך זאָל שטאַרבן, איידער איך זאָל לעבן.

4 האָט גאָט צו אים געזאָגט: ערגערט דיך גוט?

5 און יוֹנה איז אַרויסגעגאַנגען פֿון שטאָט, און האָט זיך געזעצט אין
מזרח פֿון שטאָט, און ער האָט זיך דאָרטן געמאַכט אַ בײַדל, און איז
געזעסן אונטער אים אין שאָטן, ביז ער וועט זען וואָס וועט געשען
מיט דער שטאָט. 6 האָט גאָט דער האַר אָנגעברייט אַ ריצנבוים, און
ער איז אויסגעוואַקסן איבער יוֹנהן צו זײַן אַ שאָטן איבער זײַן קאָפּ,
כּדי אים אַרויסצונעמען פֿון זײַן בייז געמיט, און יוֹנה האָט זיך
געפֿרייט מיטן ריצנבוים אַ גרויס פֿרייד.

7 האָט גאָט אָנגעברייט אַ וואָרעם, ווען דער פֿרימאָרגן איז
אויפֿגעגאַנגען אויפֿן אַנדערן טאָג, און ער האָט צענאָגט דעם
ריצנבוים, און ער איז פֿאַרטריקנט געוואָרן. 8 און עס איז געווען, ווי
די זון איז אויפֿגעגאַנגען, אַזוי האָט גאָט אָנגעברייט אַ שטילן מזרח-
ווינט, און די זון האָט געשלאָגן אויף יוֹנהס קאָפּ, און ער איז
פֿאַרחלשט געוואָרן, און האָט געבעטן אויף זיך דעם טויט, און האָט
געזאָגט: בעסער איך זאָל שטאַרבן, איידער איך זאָל לעבן.

9 האָט גאָט געזאָגט צו יוֹנהן: ערגערט דיך גוט וועגן דעם ריצנבוים?
האָט ער געזאָגט: מיך ערגערט גוט, ביז צום טויט. 10 האָט גאָט
געזאָגט: דיר איז אַ שאָד אויף דעם ריצנבוים, וואָס ניט דו האָסט זיך
אויף אים געמיט, און ניט דו האָסט אים אויפֿגעבראַכט; וואָס איז
איבער נאַכט געוואָרן, און איבער נאַכט אונטערגעגאַנגען;
11 און מיר זאָל ניט זײַן אַ שאָד אויף דער גרויסער שטאָט נינוֵה,
וואָס אין איר זײַנען דאָ מער ווי צוועלף מאָל צען טויזנט מענטשן,
וואָס ווייסן ניט צווישן זייער רעכטער האַנט און זייער לינקער, און
אויך בהמות אַ סך?

© 2005 Dworkins and Leonard Prager. All Rights Reserved.